

дължи той, вие не трѣба да се отчайвате. Както ви каза канцлерътъ, вашето дѣло е спечелено тука, и Русия нѣма да се задоволи само съ слова и проекти.

Слѣдъ пладне тоя день азъ ходихъ самъ да посѣтя Баронъ Жомини, дѣто намѣрихъ и баронеса Жомини съ г-жа Ону и съ една млада царигражданка гъркиня, които всички познавахъ доста добрѣ отъ Цариградъ. Тамъ заварихъ тѣй сжщо и г. Лабуле, секретаръ по онова врѣме въ французското посолство, а послѣ, както е извѣстно, дълго врѣме и самъ французски посланникъ въ Петербургъ. Той бѣше синъ на извѣстния едно врѣме професоръ въ Парижския Collège de France, Е. Лабуле, знаменитъ писателъ, авторъ между друго, на „Парижъ въ Америка“, на една история на Съединенитѣ Щати и на нѣкои други съчинения отъ юридически характеръ. Баронъ Жомини имà добрината да ме прѣдстави на този господинъ, който съ живъ интересъ ме разпитваше за българскитѣ работи. Баронътъ, който бѣше въ течение на цѣлата не само руска, но и европейска политика, потвърди прѣдъ мене всичко онова, което бѣше ни казалъ канцлерътъ, а бѣ повторилъ послѣ нажсо и помощникътъ му г. Гирсъ. Каквото и да стане, ми каза, азъ се надѣя, че така или инакъ наскоро има да възкрѣсне една автономна България. Такова е рѣшението, ми се чини, на самия Божи Промисълъ, прибави да каже съ пълна самоувѣреностъ. На сжщото мнѣние бѣше и благородната Баронеса, а дъщеря имъ, жена духовита, съпруга на познатия ми отъ Цариградъ прѣвъ драгоманинъ, а послѣ и съвѣтникъ въ руското въ тоя градъ посолство г. Ону, починалъ прѣди година като руски пълномощенъ министъръ въ Атина, и тя ме сърадваше за всичко това, като въ сжщо врѣме ми заржчаше да пиша безъ друго за тия новини и на добрѣ